

VEDER
LICHT

Van Julie Cantrell verschenen eerder bij Uitgeverij
Mozaïek:

Het lied van de bomen

Dans van de bergen

JULIE CANTRELL

VEDER

LICHT

Vertaling: Roeleke Meijer-Muilwijk

UITGEVERIJ MOZAÏEK, ZOETERMEER

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 9672 9 (boek)
ISBN 978 90 239 7846 6 (e-book)
NUR 342

Vertaling Roeleke Meijer-Muiliwijk
Ontwerp omslag b'IJ Barbara
Omslagbeeld Metin Demiralay / Trevillion Images
Lay-out en dtp Gerard de Groot

Oorspronkelijk verschenen bij Thomas Nelson, onderdeel van HarperCollins Christian Publishing Inc., Nashville, Tennessee 37214, U.S.A, onder de titel *The Feathered Bone*.

Engelstalige uitgave © 2016 Julie Cantrell
Nederlandstalige uitgave © 2016 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden

Voor de mensen van Livingston Parish
Waar het avontuur me ook heenleidt, mijn verhaal begint altijd met
jullie.

Voor Carol, Chris, Gina en Kerri
Jullie hebben me de kracht van echte 'zusterlijke vriendschap' geleerd.

Voor Teresa en de hele familie Murray
Dank jullie wel dat ik een van jullie mag zijn. Draag de toorts. Schrijf
een happy end.

Voor Larry (en Dean)
Jij kwam precies in de juiste periode mijn leven binnen en herinnerde mij
eraan dat we hier zijn om lief te hebben, niet omdat daar reden voor is,
maar ondanks alles.

Daarvoor zal ik je 'elke dag onder de zon' dankbaar blijven.

En voor de leerlingen van Still Creek Ranch
Jullie zijn zo ongelooflijk dapper. Blijf vechten voor het licht.

Deel 1

Liefde is het kind van vrijheid, nooit dat van dominantie.

Erich Fromm

Donderdag 28 oktober 2004

De Dag

Er hangt iets vreemds in de lucht vandaag. Misschien komt het door de pulserende jazzmuziek, het ritmische gebrom van de raderboten of de warme wind die duikvluchten maakt op de rivieroever, maar er is iets, iets mysterieus. Iets wat me kippenvel bezorgt. *Let goed op*, zegt dit gevoel. En dat doe ik dus ook.

Het is de week voor Halloween, niet bepaald de handigste tijd om met een groep twaalfjarigen naar New Orleans te gaan, maar het schoolreisje is al drie keer uitgesteld vanwege de regen. Vandaag stijgt een dikke, melkwitte mist op uit de rivier. Daardoor wordt ons bijna het uitzicht benomen op een glanzend witte sleepboot die zich met een lange sliert binnenschepen een weg baant door de koffiebruine stroomversnellingen.

We staan te wachten bij het beroemde Mardi Gras World museum, waar mijn dochter Ellie en haar klasgenoten alles over de geschiedenis van het carnaval in New Orleans te weten zullen komen. We worden omringd door de manshoge beschilderde zeemeerminnen van Blaine Kerns studio.

Rondom de beelden en ertussendoor loopt een vrolijke menigte. Kleurige kleding, veel geschminkte gezichten. Mijn vriendin Raelynn, met haar felgekleurde lokken en

getatoeëerde polsen, bekijkt de meest flamboyante toerist van top tot teen en gaat onder de pergola zitten. 'Bah, het is nat.'

Op het terras aan de waterkant zijn palmbomen in potten neergezet. Door de krakende luidsprekers schettert een fanfarekorps. Vanaf de rivier brult een doffe scheepshoorn, onze leerlingen brullen mee. Er danst een aangeschoten toerist langs, met breeduit wapperende cape en glitter op haar wangen. Dit soort taferelen kun je verwachten tijdens carnaval, maar hier bij het museum gebeurt het gewoon op een donderdagochtend in oktober.

Mijn dochter schuifelt door de menigte en klampt zich vast aan Sarah, haar beste vriendin. Een dikke roodharige kerel met vampiertanden uit een feestwinkel springt voor hen en roept met een diepe mannenstem: 'Boe!' Ellie schrikt en de grappenmaker hobbelt lachend weg. Onze leerlingen blijven met grote schrikogen achter en ook de begeleiders zijn gespannen.

'Laten we doorlopen en zorgen dat alle kinderen weer naar binnen gaan,' instrueert juffrouw Henderson. Vriendelijk tikt ze een van haar onbesuisde leerlingen op zijn schouder en spoort hem aan van de omheining af te komen voor hij het risico loopt in de gevaarlijke stroomversnellingen te vallen.

Beth en ik roepen onze dochters. Ellie en Sarah komen gearmd naar ons toe gehuppeld. Onder de paarse en groene feestverlichting krijgt Sarahs haar een engelachtige gloed. Haar blauwe ogen schitteren van ongecompliceerd plezier. Ik fluister tegen Beth: 'Wat een plaatje.'

'Ze zijn allebei beeldschoon.' Raelynn sloft achter ons aan. 'En ik voorzie dus één probleem. Wie van de twee krijgt mijn Nate als bruidegom?'

‘Hè, bah!’ gillen de meiden. Juffrouw Henderson lacht en doet de deur achter ons dicht.

In de souvenirwinkel zijn allerlei voodoo benodigdheden te vinden. Verschillende leerlingen lopen er nieuwsgierig op af. Sarah en Ellie proberen een paar maskers uit en beginnen een gek dansje.

Een klant komt naar ons toe. Ze is rond de vijftig, schat ik. Nu ik vijfendertig ben, klinkt vijftig niet meer zo oud.

‘Zijn die twee zusjes?’ vraagt ze terwijl ze naar de twee giechelende meisjes kijkt.

‘Dat scheelt niet veel,’ antwoordt Beth. ‘Op dezelfde dag geboren. Beste vriendinnen, van jongs af aan al.’ Dat onze dochters allebei enig kind zijn en zichzelf daarom inderdaad als zusjes zijn gaan beschouwen, vertelt ze er niet bij.

De vrouw kijkt mij iets te lang aan en ik ontwijk haar blik door mijn zware rugzak recht te sjoeren. Die zit vol met eerstehulp spullen en flesjes water, voor noodgevallen.

‘Komen jullie uit Walker?’ De vrouw komt dichterbij me toe. Ze wijst naar mijn lichtgroene shirt. Er staat een schoolbus op met daaromheen symbolen van New Orleans: Mardi Gras-maskers, muzieknoten en de traditionele Franse lelie. Juffrouw Henderson heeft het ontworpen.

Ik knik. ‘We zijn hier op schoolreisje. En u?’

‘Uit Albany,’ zegt ze. ‘Misschien kent u mij niet meer, maar bent u maatschappelijk werkster? In Denham Springs? Amanda Salassi?’

Ik pijnig mijn hersens en probeer in gedachten dit dossier te openen. Een rond gezicht, afgekloven nagels, uit het kleine Hongaarse gehucht Albany dat bekend is vanwege zijn aardbeien. Helemaal niets. Ik kom er niet op.

‘U gaat af en toe mee met sheriff Ardoin, op afroep?’ Haar stem klinkt nog steeds zacht en aarzelend.

De rillingen lopen over mijn rug. Nu weet ik het weer. Ze woog minstens zevenendertig kilo minder toen ik haar voor het laatst zag, maar ik herken haar zachte stem en die treurige glimlach. ‘Mevrouw Hosh?’

Ze knikt.

‘Excuus, ik herkende u niet meteen. Uw haar was toen een stuk langer. En bruin.’

‘O ja.’ Ze grinnikt even en voelt aan haar korte blonde haar.

Nu komt het allemaal weer bij me boven. Haar claimende familie. De telefoontjes naar mijn privénummer, laat op de avond, in het geheim, zodat ze toch met me kon praten.

‘U moet weten’ – ze veegt haar oog af met de achterkant van haar vinger – ‘dat ik het nooit overleefd zou hebben zonder u. Ik wist dat u om me gaf. En u oordeelde niet.’

Ik geef Beth een seintje dat zij de meisjes in de gaten moet houden. Daarna neem ik mevrouw Hosh even apart. ‘U bent er nog,’ fluister ik. ‘U hebt het overleefd.’

‘Gewoon blijven ademhalen. Meer kan ik niet doen.’

‘Meer hoeft ook niet.’ Ik sla een arm om haar heen.

Ze klampt zich aan me vast, zo stevig dat haar schouder tegen mijn keel drukt, maar ik laat het toe. Deze vrouw heeft een omhelzing nodig.

Ik haast me om Ellies klas in te halen. Ze lopen juist achter een opgewekte gids het theater binnen, waar we de instructie krijgen om glitterkostuums over onze kleren aan te trekken voor een fotoshoot. Ik pak vier lange, satijnen tunieken met lovertjes. Ellie kiest turquoise, haar lie-

velingskleur. Die past goed bij haar olijfkleurige huid en donkere krullen, een erfenis uit Carls Italiaanse familie. Sarah pakt meteen felroze, waar haar blonde paardenstaart goed bij uitkomt. Beth en ik nemen genoegen met de restantjes, terwijl Raelynn een stel kleren voor Nate en zijn vrienden bij elkaar graait.

‘Nu nog een hoed.’ Beth wijst naar een stand vol fraaie fluwelen hoofddeksels. We kiezen er een paar uit en haasten ons naar achteren. Daar is een driedimensionaal Mardi Gras-decor opgebouwd waarbij foto’s genomen kunnen worden.

Sarah wuift vorstelijk met haar hand en gaat fier rechtop staan. ‘Ik ben Sneeuwwitje.’

‘En ik ben Belle, van Belle en het Beest,’ vult Ellie aan terwijl ze haar knieën buigt om een dramatische reverentte te maken. Ik maak gauw een foto. Het is een feest om de meisjes zo te zien.

De koffiehoeck verderop verspreidt een onweerstaanbare geur. ‘Man, ik snak naar een bakkie,’ zucht Raelynn, die net komt aanlopen. De jongens uit haar groepje zijn verkleed als jagers en vissers. Ze gedragen zich, maar zaten vast liever op een boot of een quad dan in een museum in de stad.

Voordat de leerlingen al te hyper worden, neemt de gids weer de leiding. ‘Mooi, mooi. Staan jullie er allemaal op? Ouders, als jullie de kostuums even willen opruimen, zet ik de film aan.’ Hij dimt alvast de lampen.

De eerste zwart-witbeelden brengen ons terug naar het begin van de negentiende eeuw, toen een paar rijke Creolen jaarlijks een overdadig gemaskerd bal gingen organiseren. Dat eindigde meestal buiten, op de boulevards, waar de feestvierders bijzondere traktaties naar de toeschouwers gooiden. Daarna kwamen de eerste praal-

wagens, verlicht met fakkels, een met zorg voorbereid en uitgewerkt feest op wielen.

‘Hoe zit het nou met die koningstaart? Wanneer krijgen we een stukje?’ vraagt Raelynn hardop. Ze trekt er de aandacht van de leerlingen mee. Beth legt haar vinger op haar mond, als een moeder die haar kind het zwijgen oplegt. Daarna veegt ze de zachte krullen van haar voorhoofd en ik zie een smal streepje grijs haar bij haar kruin. Een groter verschil dan tussen de flamboyante Raelynn en de conservatieve Beth is niet denkbaar. En toch zijn we al van jongs af aan hartsvriendinnen, een onafscheidelijk trio. Raelynn noemt ons graag de ‘drie amies’ – dat komt vast uit haar moedertaal Cajun, dat vol Franse woorden zit.

Als de film afgelopen is banen we ons een weg naar het café, waar onze gids een taart begint aan te snijden. Hij is gemaakt van gevlochten zoet deeg met banketbakkersglazuur en kleurige suikerkristallen erop. Juffrouw Henderson vraagt: ‘Weet iemand van jullie waarom we koningstaart eten?’

Sarah, degene die meestal het eerst haar hand opsteekt, is het vergeten en kijkt Ellie vragend aan. Maar ook mijn dochter lijkt geen idee te hebben. Of ze is te verlegen om antwoord te geven.

Een van de jongens roept: ‘Een of ander voodooing?’

De gids grinnikt. ‘Veel mensen denken bij New Orleans aan voodoo, dat klopt. Maar onze cultuur is voornamelijk rooms-katholiek. Dus als je in Louisiana opgegroeid bent, ken je het verhaal van de drie wijzen waarschijnlijk al.’

Hij heeft ons schoolshirt kennelijk ook bekeken. ‘Twaalf dagen na kerst, op 6 januari, vieren we het bezoek van de wijzen. Dat feest noemen we Driekoningen.

En wij blijven feestvieren tot de dinsdag voor Pasen, in het Engels “Fat Tuesday” genoemd, maar in het Frans heet het...’

‘Mardi Gras!’ roepen een paar leerlingen triomfante-lijk.

‘Heel goed. Dat is de dag voor Aswoensdag, het begin van de vastentijd... de periode waarin wij, katholieken, niet meer snoepen en ons best doen om braaf te zijn.’ Hij lacht en voegt er dan aan toe: ‘Nou ja, zo braaf als we hier in New Orleans kunnen zijn. Wie van jullie is katholiek? Een heleboel, denk ik.’

Ongeveer de helft van de leerlingen steekt een hand op, ook Nate. Hij is een van de vele kinderen die elke woensdag met het busje naar de catechisatie in de basiliek van de Onbevleete Ontvangenis in Natchitoches gaat.

‘Nou, om deze drie wijzen of drie koningen te eren, maken we de taart rond als een kroon en serveren we hem alleen tijdens carnaval.’

Ellie neemt een hap en haar lippen glinsteren van de groene suikerkristallen. Nate juicht: ‘Ik heb het kindeke!’

‘Tuurlijk,’ zegt Sarah terwijl ze het kleine plastic poppetje in Nates hand bekijkt. ‘Hij wint altijd alles.’

Beth krijgt een stukje aangeboden, maar grijpt naar haar volmaakt slanke middel. ‘Dat kan ik beter niet doen.’ Onmiddellijk wenkt Raelynn de gids, en het door Beth versmadede stuk komt op haar bordje terecht. ‘Gescoord!’ Stralend kijkt ze mij aan.

De gids gaat ons voor in een enorm pakhuis, een van de vele depots van de slimme zakenfamilie Kern, waar praalwagens worden ontworpen en versierd. We worden rondgeleid langs reusachtige replica’s van stripfiguren, wilde dieren en alles wat je maar kunt verzinnen. De groep houdt stil bij een vrouw die op een ladder staat om